

Sied, de fik Lov til at føre dem igjennem, de fik senere Lov til at føre dem Nord om Slagen til Dunferque. Det er dette, der er sket, og jeg kan til en vis Grad beklage, at jeg ikke var haard nok til at sige: Nej, det er mig det Samme, enten Kreaturerne dø eller leve, enten de tabe eller vinde, Forbudet skal staa ved Magt. Det havde jeg naturligvis været berettiget til; men jeg tror dog, at man vil finde, at der i de faktiskke Forhold har været Grund til, at jeg tog de Forholdsregler, jeg traf, og søgte at fri de Folk, der vare udsatte for og havde lidt overordenlig store Tab, for at lide yderligere.

Naar nu det ærede Medlem spørger, hvad Grunden var til, at den tykke Regjering havde nedlagt et Forbud mod Indførsel af Kvæg fra Danmark, da skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Slags Forbud ikke ere motiverede, og jeg kan altsaa ikke bestemt sige, hvad Grunden var dertil; men der var to Ting, som rimeligvis have havt Indflydelse paa, at dette Indførselsforbud er kommet tilstede. Den første er, at vi allerede noget tidligere havde ladet udgaa en Bekjendtgjørelse, som gik ud paa, at den Dispensation fra det vedvarende Forbud mod Indførsel af tybft Kvæg, der tidligere i enkelte Tilfælde var givet, ikke mere vilde blive givet. Det var foranlediget derved, at der var udtalt Tvivl, om ikke den ondartede Lungesyge kunde være indført fra Lybskland. Denne Tvivl var kommen til England, og der var det kommet frem i offentlige Udtalelser, at den ondartede Lungesyge jo ogsaa kunde være kommen fra Lybskland. Saa bleve Landmændene heri Landet urolige for, at vi skulde blive mistænkeliggjorte igjen, og at vi skulde miste vor Indførselsfrihed i England, og saa udgik der en Opfordring fra Bestyrelsen for de sjællandske Landboforeninger — ikke fra de jydste, men fra de sjællandske, som synes at være mere interesserede end nogen anden i at kunne faae indført Kvæg fra Lybskland — en meget indtrængende Opfordring til mig om indtil videre ikke at give Dispensation fra det absolute Forbud mod Indførsel af Kvæg fra Lybskland til Danmark, som da bestod. Jeg troede at maatte sige Landboerne ved at efterkomme denne Opfordring, naar de selv vilde underkaste sig den Ubehagelighed og Ubehvemmelighed, som var forbunden med ikke at kunne supplere deres Kvægstalde ved Indførsel fra Slesvig; jeg kunde da ikke sige Andet, end at det var i høj Grad forsigtigt af dem og tillige et Exempel paa Beredvillighed til at bringe Offre for det Offentliges Skyld, som jeg troede at maatte paa- staa, og jeg troede derfor at maatte følge Opfordringen. Det er imidlertid paa den anden Side meget rigtigt, at Forbudet fra Lybsklands Side kom meget snart efter, at sjællandske Kreaturer vare førte igjennem Hertugdømmene, og inden Forbudet imod Udsørsel fra Sjælland endnu

var formelt hævet, og jeg kan jo have Grund til at antage, at baade den ene og den anden og særlig den sidste Omstændighed har havt Indflydelse derpaa.

Naar nu det ærede Medlem spørger, med hvilken Ret, med hvilken Betsjælse jeg har gjort Undtagelser fra Forbudet, vil jeg sige, at det forekommer mig at ligge nær, at den Autoritet, som ifølge Loven er demyndiget til at neblægge Forbudet, og den Autoritet, som efter samme Lov er bemyndiget til at hæve det, ogsaa maa kunne være beføjet til at kunne gjøre Undtagelse derfra. (Modsigelse.) Ja, de Herrer sige Nei, men det bliver dog et tvivlsomt Spørgsmaal, og jeg vil sige, at det er ikke en Praxis, der er indført i min Tid, men den har eksisteret i mange Aar, ialtsald siden 1869. Siden den Tid have vi staaet i et meget væglende Forhold til Lybskland i Reglen med Forbud, men der har aldrig været nedlagt Forbud, uden at man — lidt tidligere eller lidt senere — har tilladt sig at dispensere fra Forbudet, og det har i længere Tid været den eneste Maade, hvorpaa vi kunde staa i Forbindelse med Lybskland. Naar man ikke paa særligt Andragende havde kunnet dispensere fra Forbudet, havde der i flere Aar ikke kunnet komme et eneste Kreatur hertil fra Lybskland. Det er altsaa et Forhold, som har eksisteret i flere Aar, og jeg har en hel Række af Exempler paa, at dette er sket, og det hidrører saaledes virkelig ikke fra min Tid. Naar det ærede Medlem nu siger, at jeg i „Sjællandsposten“, tror jeg det var, har givet en officjøs Underretning i saa Henseende, kan det for saa vidt være rigtigt, som der blev spurgt mig, om jeg havde Noget imod, at der til Beroligelse af Stemningen i Sylland, som dengang begyndte at blive noget bevæget, kom til at staa i „Sjællandsposten“, at vi pleiede Underhandlinger med Lybskland for at faae Forbudet hævet. Jeg sagde Ja dertil, og at der var Udsigt til at faae Forbudet hævet; det er Sandhed. Imidlertid have Underhandlingene været pleiede fra den Gang til nu, uden at det endnu er lykkedes at faae Forbudet hævet. Naar det ærede Medlem nu udregnede i ganske overordentlige Summer det Tab, som dette Forbud har foranlediget Landet, tager han fejl i sin Beregning. Det viste sig nemlig meget snart, og det beroligede Stemningen i Sylland, at Forholdene i Slesvig vare saadanne, at man der havde meget ondt ved at føde sine egne Besætninger, og at der ikke var Udsigt til at kunne sælgt noget Kreatur fra Sylland til Slesvig til en nogenlunde ordentlig Pris. Det var en Ersfaring, som Folk, der havde reist i Slesvig, kom hjem med, at de maatte erklære, at saa vidt de havde set Forholdene der, gjorde Forbudet Intet; thi Kreaturerne havde ingen Pris der; de kunde aldeles ikke sælges der, og saaledes staar det endnu til Dato. Jeg tror derfor, at der til Dato ikke er lidt væsentligt Tab ved dette Forbud, og at